

Arrest

nr. 100 528 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat P.J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers echtgenote dient op 1 maart 2011, net als hun meerderjarige dochter, een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kent op 9 september 2011 aan verzoekers echtgenote, net als aan hun meerderjarige dochter en hun minderjarige zoon, de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.3. Verzoeker dient op 3 juni 2012 bij het Belgische consulaat te Amman, Jordanië, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 september 2012 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“[...] Overwegende dat de te vervoegen persoon in België een tijdelijk verblijf heeft (A- kaart) bijgevolg kan geen beroep gedaan worden op de bepalingen van art 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 maar is art 10bis§2 van diezelfde wet van toepassing.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat mevrouw [A.J.A.J.] een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat haar familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd. [...]

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in - betreffende haar specifieke situatie - (immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden eigen aan betrokkene zelf) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld.

Motivatie:

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1 , 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 10, § 2, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de tweede verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

[...]

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 10 §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dus indien de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming ingediend werd en de familiale band reeds bestond voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming, geldt een vrijstelling van de voorwaarden van huisvesting en bestaansmiddelen. Dit wordt tevens bevestigd in volgende arresten: RvV 20 januari 2012 nr. 73 660 en RvV 28 februari 2012 nr. 76 023.

Mevrouw [A.J.A.J] verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS op 9 september 2011 en diende een visumaanvraag gezinshereniging in op 6 juni 2012. De aanvraag gebeurde dus binnen het jaar na te toekenning van de subsidiaire bescherming. Aan de eerste vrijstellingsvoorwaarde wordt dus voldaan.

Verzoekende partij huwde met haar vrouw op 13 maart 2004 hetgeen bewijst dat de familiale band reeds bestond voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook aan de tweede vrijstellingsvoorwaarde wordt dus voldaan.

De vrouw van verzoekende partij zou dus volgens verwerende partij haar bestaansmiddelen moeten bewijzen, terwijl uitdrukkelijk bij de aanvraag tot gezinshereniging en de brief van 2 oktober 2012 - naar aanleiding van Uw schrijven dd. 12 september - werd vermeld dat cliënte hiervan is vrijgesteld!

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij zowel het redelijkheidsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Zowel de aanvraag dd. 6 juni 2012 als de brief van 2 oktober 2012 vermelden expliciet dat Mevrouw [A.J.A.J.] is vrijgesteld van een bewijs van haar bestaansmiddelen.

Het feit dat verzoekende partij het antwoord niet heeft afgewacht op haar eigen schrijven van 12 september 2012 en tevens de argumentatie bij de aanvraag compleet genegeerd heeft, is dan ook manifest in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en tevens met het redelijkheidsbeginsel!!!"

2.2.1. Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet – bepaling die verzoeker geschonden acht – luidt als volgt:

"Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt."

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – stelt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. [...]”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. [...]

[...]

Verzoeker betoogt dat hij op grond van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is vrijgesteld van de vereiste het bewijs te leveren dat zijn echtgenote, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om zichzelf en haar gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Hij benadrukt in dit verband dat is voldaan aan de hiertoe in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden dat de bloed- en aanverwantschapsband reeds bestond vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en dat de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, nu hij de aanvraag tot afgifte van het visum type D heeft ingediend binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn echtgenote en hij reeds sinds 13 maart 2004 is gehuwd met zijn echtgenote.

2.2.2. Verzoeker geeft aldus aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, en bij uitbreiding artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder geeft hierbij aan dat verzoeker in België een persoon wenst te vervoegen die hier slechts een tijdelijk verblijf (A-kaart) heeft en dat aldus artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

2.2.3. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luiden als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

[...]

2.2.4. Centraal staat aldus de vraag of een vreemdeling die zijn tijdelijk in het Rijk toegelaten echtgenote wenst te vervoegen die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet die inhoudt dat hij is vrijgesteld van de

voorwaarde dat hij dient aan te tonen dat de echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de redenering van verweerder niet verenigbaar is met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet wordt aan de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na [...] de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbeperkt verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 443/0001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de Richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl.St.* 2010-2011, nr. 443/015, p. 10-11 en p. 13) waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.” en “Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, [...]”*

Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen of van het overige middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS